

"Danmark kunne ha forhindret 9.april 1940" i Norge =

Aftenpostens korrespondent i H.havn melder 3.3.80 følgende: "En bedre forberedt dansk motstand kunne ha forhindret eller forsinket det tyske felttog mot og i Norge i 1940. Den danske oberst A.J. Jørgensen - som var var löytnant i 1940 har analysert danske norske og tyske militære papirer og på basis av dette studium har han skrevet en bok med tittelen "DE SPILTE MULIGHETERS DAG" Den utkommer på dansk Gyldenlag i neste uke.

Oberst J. skriver at Danmark kunne ha forhindret tyske mellemlandinger i Danmark ved å ødelegge landingsbanene på flyplassene - særlig i Aalborg. De tyske fly var nødt til å bruke Danmark til mellemlanding under angrepet på Norge fordi de ikke hadde rekkevidd til å fly direkte Tyskland-Norge og retur. Danmark kunne også alt 8.4.40 ha gjort klart til sprengning av broer og fergeleier og således forhindret transport av tyske soldater via Danmark.

I Danmark har man siden 9.4.40 trøstet seg med at dagen egentlig bragte få tap og at motstand ville ha vært forgjeves. Men oberst J. påviser at man også kunne ha gjort en effektiv motstand uten større tap enn man hadde i 1940. Det kunne ha skjedd ved å stenge lufthavnene. Desuten kunne man ha utført sabotasjer på jernbanene slik at man hadde forsinket 28 store godstog som 9.april 1940 rullet inn i Danmark og mot øgetilnærmt Nord-Jylland. De medbragte soldater artilleri og ammunisjon som skulle fraktes til Norge fra Fredrikshavn.

Tyskerne hadde videre i beredskap i Storebelt 9.4.40 et skip med 4.000 soldater ombord. Da danske ikke gjorde motstand ble skipet sendt til Norge med denne ekstrastyrke alt 10.4.40. Endelig kunne at samarbeide mellom norske og danske ubåter - de 2 land hadde da tilsammen 20 U-båter - ha betydd en katastrofe for de tyske invasjonsskuter - mit Norge - Det lyktes ifølge obersten britter alene å senke 22 % av tysk tonnasje på vei til norske havner.

Oberst J. retter også i sin bok oppmerksomheten mot den dårlige danske etterretningstjenesten og mot forvirring både i den militære og politiske ledelse....." Det samme bør snart gjøres mot norske resp. instanser.

Selvsagt fremstilles oberstens informasjoner i avisens overskrift som "påstander", - underforstått - som det gjenstår å bevise - dermed villedes overfladiske lesere idet det nettop er bevis offiseren bringer...

4.3.80

Hvordan pressen i 1940 advarte om at Norge var i faresonen:

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Den 8. april 1940 gjenga "Sjöfarten i Oslo i avtrykk nedenstående klipp fra den franske avis "La Liberte" av 4.9.40.

"Voici Narvik: chemin des contrabandiers. Par ce port norvegien passent 38 % du mineral suédois envoyé au Reich. Un soldat anglais ou français sur cinq qui tombent au champ d'honneur est tué par la complaisance de la Norvege. Non monsieur Koht - votre pays n'est pas neutre!"

Oversettelse: "Narvik her: smuglerleden. Via denne norske havn går 38 % av den svenske malm som blir sendt til Tyskland. Hver femte franske eller engelske soldat som stuper på ärens mark blir drept p.g.a. Norges unnfallenhet. NEI her Koht, Deres land er ikke nøytralt."

Den svenske sosialøkonom og senere leder av Folkpartiet, prof. Bertil Ohlin skrev 6. april 1940 i "Politikken": "I hvert fall nytter det lite å stoppe malmtrafikken over Narvik så lenge vår-sommer-og høst trafikken over Luleå og andre Östersjö-havner kan finne sted, og denne trafikk i øst kan utvides vesentlig hvis utskipningen over Narvik stoppes."

At situasjon tidlig i 1940 var meget alvorlig for Norge fremgår bl.a. av lgende linje i den engelske avis "Observer" av 7.4.40: Hvis de (disse små neutrale nasjoner) ikke frivillig reiser seg for å forsvare sine egne interesser må vi overbevise dem om hvorledes de bør gjøre det..." Det var myntet på Norge, Sverige og Danmark. Og kl. 5 mandag morgen 8.4.40 fikk utenriksmin. Koht vite hvordan det skulle gjøres: da la engelske og franske igsskip ut minefelter ved innløpet til Narvik, ved Kr.sund N. og ved Stadtlandet. Det stred mot "Londonprotokollen" som Tyskland, England og Frankrike inngikk i 1930 om folkerettsregler under sjøkrig: 2. forbud mot å legge ut miner utenfor bestemte soner, som skal være tydelig angitt, osv. En spesiell art. lød: "De krigsførende skal respektere de nøytrales territorium."

Under en lunch hos mrs. Philipmore 1.2.40 sa Churchill til de forsamlete bl. a. utenlandske journalister, hviblant også Martinsen fra "Sjöfarten" i Oslo befant seg: "Kynisk sa Churchill at man i sitt stille sinn nå og da kunne ønske at de nordiske land gikk inn i krigen på den andre siden slik at man kunne velge de strategiske punkter man behövde"-bl.a. på norskekysten "Det var stygt sagt og det ble en isnende taushet en stund." Hvorvidt Ch. forutsatte at Norge m.fl. alt var okkupert og at den britiske flåte allikevel skulle kunne sikre disse punkter eller Ch. mente at man dermed hadde et bedre påskudd for okkupasjon av Norge mfl. er jo ikke lett å vite?

4.40 trykket "Vestfold Arbeiderblad nedenstående telegram satert K.havn 4.4.40: "Tyske angrepsplaner mot Norden?" Fantasifull skildring i engelsk avis. Fra London meldes til "Nationaltidende": at "Daily Telegraphs" utsendte medarbeider i Norden G.L. Steer igår kom tilbake til London og bladet har idag en artikkel av Steer hvori det heter: Tyskland har annullert alle forestående jernbanesendinger av jernmalm fra Nord-Sverige til Narvik. Tyskland har i sine Östersjöhavner konsentrert en flåte flatbunnete skip, som normalt seiler på Bremen og Hamburg, men som oppholdt seg i Ö-havnene under finskrussiske krigen i 1939. Tyskland har 40.000 mann under våpen klar til utskiping fra Östersjösonen, endel av disse tropper oppholder seg ombord. Det er klart at om GB foretar visse skritt m.h.t. jernmalms-trafikken over Norge så vil disse tyske styrker bli brukt til landsetting på Norges sydkyst. Norge har selv intet luftvern, tillla Steer, ig heller ingen flåte til forsvar mot en slik fiende." Dagen efter 6.4.40 hadde "Morgenbladet" et langt telegram datert Berlin 5.4.40 om urpremierer der på filmen "Ildåpen" som beskrev det tyske overfall på Polen og dets redsler. Denne artikkel fikk først sin fulle forklaring ved en suppl.art. i Dagbladet 8.4.40 hvor ikke bare krigen i Polen omtaltes men hvor der så het: "Hva Berlin-teleg-rammet ikke fortalte er at filmen også vist i OSLO fredag 5.4.40 for et innbundet publikum, som på forhånd ikke visste hvad de skulle få se. For-samlingen var meget representativ: den telte flere generaler og minst 2 Osloredaktører, ledende politifolk osv. Forestillingen fant sted i den tyske legasjon i Oslo", og var vel ment som et tyskt oppmykningsoffensiv, Norge skulle helst erobres uten kamp. Det er vel slikt som kalles for et jærtegn.

Men som vi vet så ignorerte Ap-regimet pressens mange advarsler.

Utdrag av Österrikes historie gjennom mere enn 1000 år =

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Til Ö.s forhistorie hører at oldtidsfolket "illyrerne" i det nuv. Ö. kom under Augustus av Rom og at Q. ved folkevandringen først kom under bayrerne og så under avarerne (et tatarisk folk) som i 796 ble beseiret og fordrevet av Karl den Store, frankerkongen som regjerte mellom 768-814 og var/romersk keiser fra 800-814 (han var sønn av Pipin den Lille av karolinger-slekten. 714-68 hvis far var Karl Martel som ble konge av Frankrike i 751) Fra da av tok tyske kolonister Ö. i besiddelse, i begynnelsen hørte Ö. under Bayern.

Man regner at det nuv. Ö. oppstod av det under Karl d. St. opprettede OSTMARK, som 926-1246 var under Babenbergerne - 976 ble markgrevskapet O. opprettet, Bbg. fikk i 1156 hertugtitel, og i 1192 ble Stiermark ervervet. Navnet Östrike kjenne dog alt fra år 936! Da Bbg. utdøde i 1246 så fikk Ottokar II av Böhmen i 1251 Ö. Ved hans nederlag og død u 1278 kom Ö. til Habburgerne som bl.a. erobret Tirol i 1363. Trieste 1382 mm. Huset H. som var keiserlig fra 1437 omtrent uavbrutt til 1806, vant gjennom klok ekteskapspolitikk og avtaler Holland i 1477. Spanien 1516 og Böhmen-Ungarn i 1526 Ble da truet av tyrkerne, som forgjeves beleiret Wien i 1529 og atter i 1683 Ö. ble også svekket av 30 årskrigen 1618-48. I 1700 ble dobbeltmonarkiet Ö.-Ungarn etablert og i 1714 ble en stor del av Italiaen ervervet, og forsvart til 1866 Habsburg-mannslinjen døde ut i 1740 med Karl VI hvorpå hans datter Maria Theresia til 1780 hevdet det østrikske riket, dog taptes Schlesien til Preussen. Mens H.s makt som keiser over det øvrige Tyskland hevdet statsblokken Ö-Böhmen-Ungarn sin stormaktstilling i en serie med kriger mot Frankrike og vant Milano og Belgien i 1714. Preussen ble derefter Ö.s hoved-

motstander Se 7 årskrigen 1756-63. Maria Theresia tok i 1772 Galicien fra Polen. Men fra 1792 ble Ö. innviklet i krig mot Frankrike og tapte i mange store slag. En tid taptes herredømmet i Nord-Italiaen, Tirol mm. I 1806 nedla keiser Franz I den tyske keiserkrone dog hadde Franz II i 1804 gjort erkehertugdømmet Ö. til keiserrike! Men så kom tap mot Napoleon 1808-09 hvorpå Metternich overtok ledelsen av Ö.s affærer og svingte fra fransk-vennlig politikk over til De Allierte i 1813 og bidro dermed til Napoleon sortie.

Ved Wiener-kongressen 1814-15 stod Ö. i sentrum mellom stormaktene og gjenopprettet sin gamle makt: Ö. Ungarn, Böhmen, Galicien, Lombardiet-Venezia. Under fyrst M. hevdet Ö. en tid førerstillingen i Tyskland, og forsøkte å forhindre Russland i å trenge frem mot Balkan! Men i 1848 ble fyrst M. styrtet ved en revolusjon idet de underlagte områder reiste seg. Men med russ. hjelp fikk så prinz Schwarzenberg Ö. gjenreist for unge keiser Franz Joseph, som regjerte til 1916. Men alt 1859 måtte Ö. oppgi Lombardiet idet Frankrike støttet Italias samling. Så ble Ö. slått av Preussen i 1866 og måtte oppgi i lydelse over Tyskland, og avstå Venedig til Italiaen. I 1867 omorganisertes Ö. til dobbeltmonarki som ble statsrettslig fastlagt i 1868 hvorved de ung. land utskiltes som kongerike med utstrakt selvstyre. Ö. bestod derdfter av de Ö.arveland. Böhmen-Mähren og Galicien, først i 1908 anektertes Bosnien-Herzegovina. Fra 1871 bekjempet Ö- Tyskland russisk Balkan-ekspansjon. - (Først i 1944-45 nådde Sovjet dette mål)

NB: etter mordet på den Ö.tronfølgerpar i Sarajevo i 1914 mm. fikk Ö. hovedansvaret for 1. verdenskrig utbrudd: Min.rådet i Wien foranlediget 7.7.14 et ultimatum til Serbien hvorom den 84-årige keiser først fikk kunnskap lenge efter Fr.J. underskrev det først 16.8.14? - Serbien regnet i krigstilfelle med Russlands støtte! Efter zar Nikolaus II's bønn søker keiser Wilhelm II og megle mellom Russland og Ö. idet zaren dog samtidig beordrer total mobilisering, som så begrenses til del-mob. mot Ö.Ungarn? (omtalt i prossessen mot russ.krigsmin. S.) 6.8.14 erklærer Ö.-Ungarn Russland krig - tysk do. 1.8.14 hvorpå England-Frankrike erklærer Ö.-Ungarn krig 11-12.8.14 -2.6.19 diktertes så "freden" i St.Germain hvorved dobbeltmonarkiet deltes - efter at republikken "Tysk-Ö. var dannet 12.11.18 og beslutning om union med Tyskland tidl. i 1919 var besluttet. Dermed omfattet Ö. kun de opprindelige habsburgske arveland og ble Ö. forbundsrepublikk. - Det som så hendte er kjent nyere historie:- i okt. 1943 fastslo en alliert konf. i Moskva at Ö. skulle gjenopprettes, og våren 1945 erobret sovjetarme det meste av Ö. som i aug. 45 deltes i 4 okkup.soner, hvilket i de fölg. 10 år skapte store vanskeligheter. Så ble Ö.s permanente neutralitet lovfestet 26.10.55 overenstemmende med tidl. avtaler med seierherrene. Dermed ble Ö. forvandlet fra et av Europas mest krisebetonte områder med interessemotsetninger til et forholdvis fredelig lite land, et resultat av to tapte verdenskriger.

Hvorfor ble følgen av enkefru Maria Q.s død i år en slik presse-sensasjon???

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Foran meg har jeg liggende ca. 20 aviser med kjempeoverskrift på for-og baksider og inne i avisene derom. La meg gjengi en serie med resp. overskrifter idet de konsentrert forklarer "saken" = "Q.s kunstskatt gjemt i Oslo", så "Indremisjonen takker for Q-legatet", og nærmere derom: "Fru Q.s formue til- lenkt legat for eldre", videre: "Neppe Rubens og Monet i Maria Q.s samling" Derpå: "Q-manuskripter ble funnet i bankboks", og "Forlag i kamp om fru Q.s bok", samt "Kunstskateene voktes dag og natt" og "Tyver har atter forsøkt seg", og "Q.s papirer til forskerne", og "Hun deltok aldri aktivt i NS" samt "Maria Q. ville renvaske sin mann". Og det var ikke bare middagsaviser som bragte helsider. Men hva er det så som er så sensasjonelt omkring enkefru Q.s død? Er det det at hun testamenterte bort millioner til velferdsstaten mange gamle nødstilte? Eller er det det at hun klarte å redde så meget av sin egen priva- te formue? Finner man det så uhørt at hun ikke straks i 1945 bidro i betaling av erstatning til staten? Hør hvordan en kjent krim.reporter 5.3.80 forsøker å besvare eller forklare noe om denne sensasjon anno 1980 =

"Mange spør nu om fru Maria Q. var landsviker og om hun på straffbar måte bi- sto V.Q. under okkupasjonen? Svaret er at hun i retten ikke ble funnet skyldig i noe straffbart forhold u.o." Avisen forklarer i samme nr. at fru Q. kun en l rt tid fikk sine eiendeler beslaglagt. Krim. reporteren kan opplyse at hun fra 1923 var Q.s 2. hustru og at hun i 1933 ble NS-medlem men såvidt man nu vet kun deltok på 3-4 partimøter. (om det var før 9.4.40 står det intet om) Hun forholdt seg dog passiv. Straks efter frigjøringen arrestertes Maria Q. sammen med de øvrige "minister"-fruer. Derom forklarer denne O.B. i 1980 at disse arresterasjoner skulle være enslags beskyttelse av fruene for å forhind- re at folk ikke skulle hevne seg pga. det som var skjedd med gode nordmenn under krigen. De ble dog løslatt igjen i 1945. Dog ble Maria Q. så atter arres- restert i juni 1946 siktet for medvirkning i endel av de forbrytelser som hen- nes mann V.Q. ble henrettet for i oktober 1945. Den alvorligste anklage mot henne var at hun skulle ha oppfordret til Q. til å gjøre motstand natten til 9. mai 1945 da Tyskland hadde kapitulert. B. skriver først derom at "det ikke kunne bevises at hun hadde oppfordret Q. til å fortsette motstanden efter den tyske okkupasjon" og lenger nede i samme artikkel at "retten fant dog at be- visene på dette punkt var tvilsomme." Dommer H. avslo derfor politiets krav om 60 dagers fengsling, hvilket politiet straks påanket med anmodning om at fru Q. måtte bli aittende i varetekt til avgjørelsen forelå. Det godtok dom- mer H. men saken ble avbrutt av riksadv.s ordre om løslatelse 18.6.45 (mange mener at hans motiv var at martyrdannelse måtte forhindres) I retten opplyste fru Q. at hun hadde bragt med seg inn i ekteskapet endel løsøre bl.a. noen ma- lерier, som hun dengang anslo verd ca. 100.000 kr. Det ble så frigitt...

i t som tyensynlig kan ha opprørt Dagbladet & Co. så meget kan være: 1. at det som er inntakt av disse malerier efter innbruddet ifjor høst er forsikret for 2-4 millioner? 2. At Indremisjon godtok å administrere et legat som bærer hennes navn (M.Q.s legat) ? Her bør erindres om den indignasjon det vakte på ledende universitetshold da exprof. Hoel og frue tenkte å opprette et større a nd som skulle være deres navn. NEI TAKK, noe lignende hendte jo i forb. med nasjonalmonumentet, dvs. om det utkast billedhugger prof. R. vant før krigen, efter at en radikal dagsavis hadde protestert mot at hans navn skulle stå på sgagkongens sokkel. At prof. R. hadde vært i NS alt før 9.4.40 spilte ingen rolle, alle NS-medl. som hadde vært i NS efter 8.4.40 var da bannlyste...

Pressen finner det altså uhørt at denne fru Q. har klart å beholde over 100 malerier, en kunstsamling som alt i 1945 burde ha vært konfiskert av staten? Også denne frekkhet hun har som ville forsøke å renvaske mannens eftermæle? Det er altså 3-4 forlag som sloss om å få utgi hennes ufullbyrdete manuskript, som Dreyers forlag ifølge intervjuet i A. 4.3.80 hevder å ha moralsk for- trinnsrett til. Dets red. Ö.P. førte nemlig i 1/2 års tid samtaler derom med enkefru Q. 2 ganger ukentlig: p. sier at han forsøkte å overbevise henne om at det ville være "uriktig" å lave et forsvarsskrift om Q. hvilket hennes ma- nuskrift bar preg av å være. Hun var et dypt ensomt menneske som hadde tra- giske ting å fortelle... Denne Maria Q. ja slik resonnerer vel redaktører nu, som altså i 22 år var gift med den som ble prototypen på erkeforredere, frem- står nu efter sin død gjennom sitt testamente som et human person, hvilket står helt i strid med det propagandabilde den samme pressen hittil har lavet også om kvinnelig NS-medlem nr 1. Den liker ikke at bildet forandres derfor fremstilles hun nu ikke som jödinne men som den fremmende, myskiske femme fatale.

NB: I Aftenpostens aftennr. fredag 14.3.1980 gis fölg. viktige Stortings-
melding: Saksbehandlingsskrift nr. 1: LANDSVIKDÖMTE UTELUKKES IKKE FRA STORTINGET:

Et privat lovforslag fra stortingsrepr. Faremo (ap) om å nekte ls.dömte adgang til å bli innvalgt i Stortinget, vil IKKE bli vedtatt. Stortingets utenriks- og konstitusjonskomité, som har behandlet forslaget til endring av Grunnloven på dette punkt, har ENSTEMMIG gått inn for Å AVVISE forslaget!

Komiteen sier i sin innstilling at man dermed ikke ser bort fra at det er grunner som taler for at landssvikdømte ikke burde være valgbare til Stortinget. Som forbrytelse står landssvik i et særlig forhold til spørsmålet om slik valgbarhet, idet den retter seg mot den stat som Stortinget i kraft av folkesuverenitetsprinsippet er det høyeste uttrykk for.

Herrer ikke kan en i denne sammenheng se bort fra de sterke og fullt forståelige reaksjoner som i første rekke melder seg hos det store antall borgere som krigen rammet direkte på forskjellig vis, heter det i komitéens innstilling. Etter komitéens oppfatning vil imidlertid et absolutt og generelt forbud mot at ls.dömte kan velges inn på Stortinget innebære at en person som rammes av forbudet, aldri kunne velges som stortingsrepresentant, uansett hvor lang tid som er gått siden vedkommende forbröt seg, og uten en individuell vurdering av forbrytelsens reelle omfang. Heller ikke vedkommendes senere innsats og utvikling, skulle kunne lede til en rehabilitering.

En slik regel vil etter komitéens oppfatning ikke være i tråd med den holdning vårt samfunn har forøvrig, slik dette kommer til uttrykk i vår lovgivning når det gjelder personer som er dømt for straffbare handlinger. Personer som begår straffbare handlinger ellers vil iallfall etter en tidsbestemt periode, være valgbare til Stortinget, heter det i innstillingen som vil bli behandlet i Stortinget med det første.

Dette tyder på at Stortinget under saksbehandlingen kommer til å respektere grunnlovs-§ 96 som påbyr at INGEN KAN DÖMMES UTEN EFTER LOV og/eller STRAF-PES UTEN DOM og vel og merke individuell dom! Prinsippet om "likhet for loven", dvs ingen diskriminering!

Hermed anser jeg mitt skrift for avsluttet fordi dets hovedhensikt er å advare Stortinget mot å begå nye grunnlovsbrudd. Derfor mottar min svenske kopianstalt mandag 17.ds ordre om straks å utsende 3.del slik den nu foreligger til de ca. 1000 adressere.

PS: Selvsagt imøteser jeg med det største spenning den debatt som forhåpentlig endelig vil finne sted i Stortinget om dette omstridte NS-oppgjør og jeg håber da at noen av de Stortingsrepresentanter, som har mottatt dette skrift, vil da benytte anledning til å beklage at dommerne ikke fulgte den advarsel som prof. A. ga på juristkurset 4-8.7.45 om at det ville være uforsvarlig å dømme førkrigsinnmeldte NS-medl. som i 1940 kun unnløt å forlate det tidligere lovlige parti. Og at de krever at uretten endelig rettes.

Disse ls.dömte har i disse 7 år hatt den innstilling at de ikke tar det for givet at deres særstilling og deres særforhold endelig vil bli bemerket og at det vil stå frem en Stortingsrepresentant som tør gjenta i 1980 det prof. A. sa i 1945 - altså for 35 år siden nemlig at disse som av patriotiske grunner unnløt utmelding av NS i 1940 de kan ikke fortsatt i 1980 tilleggstraffes for "forsettlig" å ha ydet fienden aktiv krigsbistand i strl. § 86s forstand. De ydet nemlig NORGE bistand 1940-45!

Desuten vil jeg tilslutt fremheve at det aldrig under presseomtalen av ls.dömte skjernes mellom disse mange som fikk s.k. "amnestidommer" dvs. fritaktes for straffelovens 3 års minstestStraff og disse som ikke gjorde det. Pressen kan ikke lenger høres med at den ikke vet at det var retten, som avgjorde om NS-medl.s okkupasjonsforhold var så ubetydelig at de kunne fritas for min. straffen. Og tør ingen Stortingsrepresentant nu antyde at amnestidommens forutsetning manglet i NS-veteraners tilfelle fordi det ikke kunne bevises at slikt forsett, som strl.s § 86 krever bevist, forelå. Jeg erindrer atter om prøvesakens domspremisser som urett ble det kollektive forbilder og fikk kollektivt forhåndsdømmende virkning hvorved de 2% førkrigsinnmeldte fordömdes på falske premisser, fordi ingen dommerne skjelnat mellom unnløtt utmelding i 1940 og krigsinnmelding. De lot forsettbeviset fra H.saken gjelle alle NS-medl. og ignorerte at det H visste da han 6.12.40 ble NS-medlem det visste ikke gamle medl. i 1933-36.

Vår nuv. justismin. som bekjent spilte en viss rolle under NS-oppgjøret mellom 1945-50 og således er vel bekjent med det i andre demokratier fordømte begrep kollektiv skyld fant under div. streiker i mars 1980 det opportunt å tale om at sivil ulydighet en masse var å anse som kollektiv kriminalitet - noe arbeiderklassen i den forbindelse jo finner svært upassende. Og deres jur.representanter er nu høyst indignerte og en av dem uttaler ifølge Aftenposten av 19.3.80 at han "skammer seg over justismin.s utsagn."

Og hör så argumentasjonen: "som jurister er vi så sterkt bunnet til lydighetskravet at vi faktisk er noe invalidiserte ang. å ta moralske valg i krise-situasjoner" - sa h.r. adv. B. "i et møte i Oslo advokatforening igår." Der var det så debatt.

Prof. E. mente at den forekommende sivile ulydighet idag ikke utgjorde noen fare for vårt demokrati. Og det var formannen i stortingets justiskomitee stort sett enig i. Men han tok dog det forbehold at vi ikke være så fordomsfri og tolerante at vårt liberale samfunn havner i holdningsløshet. Tingets repr. må dog holde seg til lovens bokstav og forsøke å forhindre at det anses for en dyd å delta i ulovlige aksjoner - som f. eks. arbeidsretten fordømmer som sådanne. Men hvert enkelt tilfelle av sådan må bedømmes særskilt. Slik ulydighet godtas ikke som sådan men i enkelttilfeller må vurderes om det er forsvarlig å overse den, inskrenke seg til advarsler. Underforstått: vi frifant da tyskerarbeiderne.

Og denne prof. E. var uenig med justismin. i at sivil ulydighet må likestilles med "kollektiv kriminalitet". Men h.r. adv. B. var sterkere i sin kritikk av min. og sa han skammet seg over å ha samme faglige bakgrunn som C. landets høyeste jur.embetsmann: Hans utsagn viser en total mangel på dybde vurdering av disse problemer vi konfrontertes med. - Og en radikal tingrepr. mente at vi ville møte mere slik sivil ulydighet og Ö. ironiserte over borg. redaktørers bekymring for demokratiets sar enbrudd. Ö. mente at samfunnet utvikles i politisk kamp...

Men for gamle NS-medl. som ble passive fra 1940 fantes ingen forståelse, de var slike Kollektive forbrydere som ifølge omstridte teorier - som justismin. C. også dengang forsvarte men som dengang ingen turde ifrågasette. Først idag synes ev viss forståelse å ha nådd selv folkets representanter som nu har innsett at de ikke kan straffe "politiske forbrydere" på livstid. Og som deres innstilling forleden viste er da hensyn til de 2% offere da av svært underordnet betydning og intet tyder på at deres særstilling vil erkjennes under den forestående tingdebatt. Der tales nok mest om deres egen rehabilitering og ikke om den som samfunnet skylder dem. I tinget vil man glemme at det i off.dok. taltes om at de må fritas fra kollektiv skyld der tenker man nemlig mest på egen prestige og lite på at det er hele folkets menneskerett som Stortinget må forsvare.